

Η ευλάβεια της προσφυγικής οικογένειας του Γέρ. Αιμιλιανού Σιμωνοπετρίτου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Αιμιλιανός Σιμωνοπετρίτης](#)

Η μελέτη του π. Χαρίλαου Παπαγεωργίου για τον Αιμιλιανό Σιμωνοπετρίτη, εξετάζει σήμερα (προηγούμενη ανάρτηση:<http://www.remptousia.gr/?p=75300>) τις ευσεβείς οικογενειακές καταβολές του Γέροντα.

ΠΡΩΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Η ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΣ

ΤΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΥ

Ι. Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΟ ΕΡΓΟ.

Α. Οικογενειακές καταβολές. Η “προσφυγική” ευλάβεια και πνευματικότητα.

Σε περιπτώσεις μεγάλων πνευματικών μορφών επιβάλλεται μια ενδελεχής ενασχόληση με τις οικογενειακές καταβολές, οι οποίες συνδιαμορφώνουν καταλυτικά μία προσωπικότητα, όπως αυτή του γέροντος Αιμιλιανού. Πρόκειται είτε για αυτοβιογραφικές υπομνήσεις του πατρός σε οικεία πρόσωπα, με σκοπό πάντοτε την πνευματική ωφέλεια, είτε για καταγραφές στο πλαίσιο κατηχήσεων και νουθεσιών. Σκοπός των λεγομένων και γραφομένων είναι το να κατανοηθεί πως η νηπτική του ζωή έχει ρίζες «εξ απαλών ονύχων», ώστε στην περίοδο της ωριμότητας να προσφέρει τους

εύχυμους καρπούς του Αγίου Πνεύματος.

Πηγή: voreasmagazin.blogspot.com

Οι θεμελιακές εμπειρίες του Γέροντος προέρχονται καταρχήν από το στενό οικογενειακό του περιβάλλον . Η μητέρα του, κατοπινή μοναχή Αιμιλιανή , εδέχθη τη θαυμαστή επέμβαση του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου προκειμένου να μπορέσει να τεκνοποιήσει και μάλιστα να φέρει στον κόσμο το μικρό Αλέξανδρο την ημέρα της μνήμης του Αγίου [19]. Το γεγονός αυτό ασφαλώς εσφράγισε την πνευματική πορεία του Γέροντος. Ιδιαίτερα ευλαβούνταν και συχνά μνημόνευε τους παππούδες του Αλέξανδρο και Ευδοξία, οι οποίοι , παρότι έγγαμοι πολιτευόντουσαν ως μοναχοί [20].

Οι άνθρωποι αυτοί έγιναν έμπυχοι φορείς της ησυχαστικής και νηπτικής παραδόσεως όταν τα διδασκαλικά τους καθήκοντα τους έφεραν το 1906 στα Σήμαντρα της αγιοτόκου και αγιοτραφούς Καππαδοκίας. Είναι σημαντικό να γνωρίζουμε πως η περιοχή αυτή ανέκαθεν αποτέλεσε κοιτίδα πνευματικών εντεύξεων κι αναζητήσεων. Ανέδειξε μεγάλους μάρτυρες στις εποχές των διωγμών και συνέχισε να καθοδηγείται πνευματικά μέσα από την υπόμνηση των βίων και μαρτυριών τους. Έγινε ο τόπος των εντόνων συζητήσεων και διεργασιών για την οριστική διαμόρφωση και διατύπωση του τριαδολογικού και χριστολογικού δόγματος.

Εκτεινομένη από τις παρυφές του βιθυνικού Ολύμπου και του Πόντου έως

τις εσχατιές της Αρμενίας και Κιλικίας, από νωρίς κατέστη προπύργιο του αναχωρητισμού και συνολικά του βυζαντινού μοναστικού ρεύματος. Η τραχύτητα του εδάφους, η λιτή διαβίωση και η απόσταση από τις εξόδους προς τη Μεσόγειο θάλασσα – γεγονός όχι απαραίτητα μειωτικό για την πνευματική συγκρότηση – δημιούργησαν από αιώνες μια παράδοση ασκητική και νηπτική [21]. Επρόκειτο για μια συγκροτημένη παράδοση με βασικά στοιχεία την απλότητα, την αμεσότητα, την ανθρωπιά, την σεμνότητα, το πνευματικό βάθος, την ειλικρίνεια, το γνήσιο ορθόδοξο εκκλησιαστικό φρόνημα[22].

Η παράδοση αυτή δεν περιορίστηκε μόνο στα μοναστικά κέντρα , αλλά αποτελούσε επιπόθητο εντρύφημα ακόμη και των απλών πιστών [23]. Έτσι οι δύο δημοδιδάσκαλοι δίδασκαν τα εγκύκλια μαθήματα στην άλκιμη νεότητα των καππαδοκικών Σημάντρων και στο ταμείον τους εμπέδωναν τη νηπτική ευσέβεια. Τον ίδιο καιρό σε μian άλλη περιοχή της Καππαδοκίας ανάλογο έργο επιτελεί ο ιεροδιδάσκαλος Θεόδωρος Ανητσαλήχος – Αρτζίδης , ο γνωστός και τιμώμενος έτι ζων , άγιος της Εκκλησίας μας Αρσένιος Καππαδόκης [24]. Παράλληλα με την ανάγνωση των σχολικών βιβλίων και τη διατήρηση της εθνικής ταυτότητας[25], οι δύο δάσκαλοι εντρυφούσαν στη μελέτη πατερικών κειμένων και αποκτούσαν βιωματικές εμπειρίες ολονυκτίων δεήσεων και ασκητικής διαβιώσεως [26].

Αυτά τα βιώματα μεταφυτεύουν στο προσφυγικό τους ενδιαίτημα στα (Νέα) Σήμαντρα Χαλκιδικής, όπου επείγονται και κτίζουν το ιδιωτικό παρεκκλήσιο των Αγίων Τριών Ιεραρχών[27]. Την προσωπική τους αγάπη στον καππαδόκη Μ. Βασίλειο εμφυτεύουν στην παιδική καρδιά του μικρού Αλεξάνδρου, που βρίσκεται κοντά τους για τα εγκύκλια μαθήματα της στοιχειώδους παιδείας , σε μια δύσκολη εποχή αυχμού και πολέμων. Κοντά τους ο Γέροντας διδάχθηκε βιωματικά τις αξίες της προσευχής, της εγκρατείας, της αγρυπνίας και προπάντων της μελέτης και του πνευματικού προγραμματισμού , που θα σηματοδέψουν την κατοπινή εξέλιξή του.

[Συνεχίζεται]

[19] Λορέτζο Ντιλέττο, *Οδοιπορία στο Άγιον Όρος* , εκδ. ΕΣΤΙΑΣ , Αθήνα 2003 σ. 74.

[20] Σεραπίωνος Σιμωνοπετρίτου (Ιερομ.) , μνημ. εργ. , σ. 107.

[21] Σωτηρίας Νούση , *Ο Γέρων Ιερώνυμος της Αιγίνης*, εκδ. ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ ,

[22] Αθανασίου Γιέβτιτς (Επισκόπου) , Ο πατήρ Αιμιλιανός Μετεωρίτης και αγιορείτης, στο συλλογικό τόμο *ΣΥΝΑΞΙΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ* , οπ.παρ. , σ. 40.

[23] Μωϋσέως μοναχού Αγιορείτου, *Ιερώνυμος Σιμωνοπετρίτης*, Άγιον Όρος 1991, σ. 37-43.

[24] Παϊσίου μοναχού Αγιορείτου, *Ο Άγιος Αρσένιος ο Καππαδόκης*, Σουρωτή Θεσ/νίκης 1989, σ.32 κ.ε.

[25] Ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών Χριστόδουλος σημειώνει: Η Ιωνία υπήρξε πατρίδα της φιλοσοφίας και της ποίησης, υπήρξε δημιουργός ιδιαίτερου αρχιτεκτονικού ύφους, αλλά και μητέρα επιστημών. Αργότερα, όταν με τον Αλέξανδρο και τους επιγόνους ο Ελληνισμός απλώθηκε στην Ανατολή, η Μικρά Ασία υπήρξε ο δημιουργός της οικουμενικής πνευματικής παράδοσης, επάνω στην οποία αναπτύχθηκε η χριστιανική Εκκλησία. Και τότε, ο Μικρασιατικός Ελληνισμός έλαμψε και πάλιν: *η συμβολή του στη διαμόρφωση της θεολογίας υπήρξε τόσο καθοριστική, όσο και η συμβολή της αιγυπτιακής ερήμου στη διαμόρφωση του μοναχισμού*. Το επέτυχε η Εκκλησία, διδάσκοντάς τον ότι πάντως τα τούρκικα που μιλά δεν είναι η γλώσσα του, κι ότι *αυτή κρατά τη δική του γλώσσα, έναν πολύτιμο θησαυρό που του ανήκει*. Η Εκκλησία τον δίδαξε ότι αυτός που μιλά τη γλώσσα την ελληνική υπερέχει, και πρέπει να είναι παράδειγμα προς τους άλλους. Όστε, έγραφε στις αναμνήσεις του στο τέλος του 19ου αιώνα ο Ιωακείμ Βαλαβάνης από ένα χωριό του Ικονίου, “ ηκροώμεθα διαρκώς και ανελλιπώς της ελληνικής γλώσσης εν τη Εκκλησία, εκανοναρχούμεν τα ψαλλόμενα τροπάρια, ανεγινώσκομεν εν τω Εσπερινώ τας Προφητείας, το Άσπιλε αμόλυντε κλπ., συνεψάλλομεν μετά του κανδηλανάπτου την Ακολουθίαν του Όρθρου, ανεγινώσκομεν μετά μέλους τον Απόστολον και παρηκολουθούμεν όλην την θείαν Λειτουργίαν, αλλ’ ουδεμίαν λέξιν εννοούμεν εκ των ελληνικών τούτων, ων τα πλείστα εν τούτοις, εκ της συχνής ακροάσεως ασυνειδήτως ενετυπούντο εν τη μνήμη ημών και ασυνειδήτως επαναλαμβάνομεν αυτά δίκην ψιττακών. Διότι εν τω νάρθηκι του ναού πρώτον, και εν τω σχολείω κατόπιν, ως γνήσιοι Έλληνες, τα τε άρρενα και τα θήλεα τέκνα των χριστιανών της Μικράς Ασίας εμάνθανον την ελληνικήν γλώσσαν, και μόνην την ελληνικήν, αλλ’, ως ήδη κατεδείχθη, νομίζομεν, εδιδάσκοντο μόνον να αναγινώσκωσι, διακρίνοντας τα στοιχεία της ελληνικής Αλφαβήτου, ουχί όμως και την σημασίαν εκάστης λέξεως”. Ο Ηλίας Βενέζης αποτύπωσε περίφημα το έργο που γινόταν στις εκκλησιές και τα μοναστήρια επί αιώνες: οι Μικρασιάτες, γράφει, ήσαν ποτισμένοι όλοι με το ίδιο πνεύμα. “ Τι ήταν αυτό το πνεύμα; Συνοψίζεται σε μια λέξη κατ’ εξοχήν ελληνική: το πνεύμα του αλυτρώτου. Είναι μια μυστική περιοχή της ψυχής, που τη θέρμαινε η

παράδοση της Ορθοδοξίας και της ελληνικής εύκλειας, μεταφερμένη σε μορφή παραμυθιού και θρύλου και θαύματος, από στόμα σε στόμα, από γενιά σε γενιά, απ' τους απλοϊκούς πατέρες μας και τις μητέρες μας, απ' τούς δασκάλους και τους ιερείς, μέσα στους αιώνες των κατατρεγμών απ' τήν Άλωση κι εδώ. Όλα έτειναν στο να θυμίζουν πως *είμαστε η συνέχεια*, πως οφείλουμε να κρατήσουμε τη συνέχεια για να λυτρωθούμε". (Βλ. δικτυακό τόπο www.ecclesia.gr.)

[26] Παϊσίου μοναχού αγιορείτου, οπ. παρ., σ.35-42.

[27] Ελισαίου Αρχιμανδρίτου, Η Μοναχική Κλίμαξ του Γέροντος Αιμιλιανού, στο συλλογικό τόμο: *ΣΥΝΑΞΙΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ*, οπ.παρ. , σ. 18.